

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita Beatissimi Richarii Presbyteri & Confessoris, ex ea qua[m] Albinus Flaccus, ad Carolum Mag. Imperatorem scripsit. Claruit circa annum Domini sexcentessimum quadragesimum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

bus clarum, maximum loci illius incolis solatiū
in rebus asperis præstat.

VITA BEATISSIMI RICHARII PRE-
sbyteri & Confessoris, ex ea quā Albinus Flaccus,
ad Carolum Mag. Imperatorem scripsit. Claruit
circa annum Domini sexcentessimum quadrage-
simum.

C. Barons
Annal: Tō: 8.

Temporibus Dagoberti, Francorum regis
gloriosissimi Richarius quidam in villa
Centula, prouinciæ Pontinæ, non tam na-
taliū splendore, quàm morum honestate ac o-
mni probitate illustris, velut quidam lucifer in-
ter umbras oriens epicuit. Contigit autem illo
tempore duos sacerdotes, quorum prior Caido-
cus vocabatur, virtutum omnium meritis ac præ-
cipua sanctitate florentes de Hybernæ partibus
ad Pontinas peruenire regiones, vt optimam di-
uini verbi semetem, in terram sterilem, prorsus,
que incultam iacerent. Sed cum à loci illius ru-
sticis, propter morum insolentiam, non modò
non admitterentur, sed quamplurimis etiam af-
fecti iniurijs, à sinibus illis expellerentur, Richa-
rius impijs eorum conatibus obstitens, Christi
seuos de manibus impiorum ereptos, domum
suam deduxit: ac singulari quædam benignitate fo-
uit. Interea cum quotidie de rebus diuinis mira-
bili eloquentiæ suauitate differeret, Richariū
adeò diuini amoris igne inflammant, vt ad la-
crymas conuersus, confessionem suorum faceret
peccatorum, summaq; contentione ad summam
vitæ innocentiam, ac mētis puritatem aspiraret.
Itaq; mox tam dira castigatione corpus constrin-
xit, vt post longā & diuturna ieiunia, pane
hordeaceo cinere mixto, & aqua lachrymis

26. Aprilis.

Richarij
patria.

Eius con-
uersio.

Abſtinentia
eius admi-
randa.

Fuit Presby-
ter.

Fructus con-
cionū eius.

Benignitas
eius in pau-
peres.

temperata, feſſum ieiunijs corpusculum refece-
laret: deuotusque Chriſti athleta, contra inimici
inſultus, vigilijs & orationibus tanta iuſtitia
militabat, vt plurimos ſuo exemplo, à præſenti
vitæ, ad omne honeſtatis ſtadium inuitaret: ex-
ſus, vt dignis ſucceſſibus ad ſacerdotalem hono-
rem prouehetur, quo liberius maioreque au-
auctoritate ac gratia, diuinis ſuis ſermonibus
quibus pollebat plurimum, proſtigatos hominum
mores reformaret, & extinctam ubique pietatis
lucem, nouo ſplendore excitaret.

Quod ſanè quanta cum dexteritate ac firmitate
præſtiterit, nulla vis orationis explicare poterit.
Nam populus, qui effrenata prius mente in
licentia licentiâ ruebatur, & obſtinata mente
verba vitæ repellebat, adeo eius prædicatio-
repentè immutatus eſt, vt præclara quedam
incrementa ſuſceperit, atque egregijs pietatis
operibus, conceptam fidei vim declarauerit. Il-
lud autem, vt omnibus virtutum ornamentis
populum exornaret, admirabili ſanctitatis
exemplo laborabat. Quicquid in ſtipendia præ-
dicationis, populus ſpontè obtuliſſet, mox pau-
peribus, quorum patrociniū inſigni alacritate
gererebat, diſtribuebat, indignum planè reputans
eū de craſtino præſentis vitæ cogitare, qui æter-
nitatis diuitias anhelat accipere. Hinc vndiq; ad
infirmi conſuebant: quos læto hilariq; ſuſcipiens
animo, ſuauiſſimis primū conſolationibus com-
pabat, deindè neceſſitatibus eorū larga manu ſuſci-
rebat, ſauciaq; eorū corpora tanto charitatis
odio tractabat: vt nec leproſorū quidē deſormi-
foetidaq; mēbra horreret. Egenos vaſoſq; ad
mū ſuā euocabat, & opē benignitatis ſua
offerebat, eoſq; pecunijs ac veſtimētis inſtrucebat.

ita à ſe di-
neſcio at
nor accre-
neribus i
calicola
Et qui
nimo a
diſtribui
necēs ac
dicatione
cut miſe
perborū
que alios
vinculis
tamēta ſ
preſſos p
ſeruitute
que Chr
in his reg
vmbraſ
tibus ca
pulis, ta
ſe bene fi
nignitat
conijs ce
Exact
ficio cu
reuerſus
ſubegit
diem eſt
Rege Da
be denic
voluit ſ
ne perp
te manu

ita se dimittebat, vt etiam magno se ab eis beneficio affectum existimaret. Vnde tantus ei honor accreuit, vt popul⁹ inter se beneficijs ac muneribus in eum cōferendis certaret, & tanquam calicolam quendam in terris coleret.

Et quidem vir sanctus, oblata quælibet, eo animo acceperat, vt eadem in pauperum solacia distribuere. Nec carnali duntaxat refectioe venientes ad se fouebat; sed etiã spiritali sanctæ prædicationis solatio eos reficere non cessabat. Et siue miserorum idoneus erat consolator, ita superbiorū durus non timebat esse castigatō. Cumque alios occultis diabolica fraude peccatorum vinculis obligato, per sedula prædicationis hortamenta solueret; tū alios seculari captiuitate oppressos, pecuniæ largitione redimebat, carnaliq; seruitute liberatos, ad suauissimã iucundissimãque Christi seruitutem conuertebat. Neq; solum in his regionibus nocturnas suo exortu discussit umbras, sed in vltamarinis etiam Britanniaë partibus, cæcas ignorantiaë tenebras suo aduentu expulit, tantoque lumine illustrauit, vt cuncti eius se beneficijs diuites factos gauderent. eiuq; benignitatem ac sanitatem, miris laudibus ac præconijs celebrarent.

Exacto autem prædicationis in Britannia officio cum multiplici verbi Dei fructu in patriã reuersus est; vbi tanto se ardentius seruituti Dei subegit, quanto sibi viciniorem remunerationis diem esse cognouit. Cumque magnos sibi, cum à Rege Dagoberto, tum à cæteris nobilibus, ac plebe denique vniuersa, honores deferri cerneret, voluit saluari ad eremum fuga, eos declinare, ne perpetuos atq; cælestes vel amitteret, vel certe manifestum in periculum adduceret. Itaque

Tristia-

Captiuos
redemit.

Fugit ad ere-
mum.

**Egrotos &
infirmos, ad
se venientes,
sanat.**

Tristiacensem cum vno comite ingressus in
tuguriolum ibidem construxit, solique Deo
animæ puritati intentus, dignam celesti
vitam exegit. Neque tamen diu clausa eremi-
culla, lucis columna latere potuit: quin po-
sui fulgoris radijs, longè lateq; magis inno-
Quapropter vndiq; ad hominem Dei diu-
fatigati infirmitatibus confluxerunt, quos
tionis suæ medicamine sanauit, omnesque
quocunque morbo afflictos venientes, vel tri-
stia cuiuslibet rancore angustiatos, sanos hila-
que domum remisit.

Interea dum pius Pater omnibus benigne
fulit, præsciis diei, quo ex hac vita ad æternam
vocandus erat, Sigobardum commilitonem
euocauit, eiq; præcepit vt funeri necessaria
pararet. Quo dicto, totus lachrymis perfulens
discipulus, lignum quæsiuit, è quo aptos sacro-
tris corpori loculos formaret: quod inter ap-
dum tot penè fletibus rigauit, quor ictibus per-
cussit, & amaris antè lachrymis, quàm patris
membris impleuit. Interim dum sancto Patre
magna cum tristitia pius filius pararet obsequium
validiore oppressus infirmitate, inter orationis
verba, feruentisq; gratiarum actiones, spiritus
efflauit. Fuit corpus manibus ipsius discipuli
sepulcrum à se præparatum, repositum, ac in
ti lachrymarum imbri curatum. Sed dicto
discipulus inter paternas exequias subito sopore
re oppressus, ecce vidit in aula incredibili splen-
dore decorata, luceque Solis clariore, inambu-
lantem Richarium, sibi que de præclara illa mi-
sione pro vili abiecto que tugurio mirificè
tulantem, & Christi bonitatem hymnis ac can-
cis extollentem. Vndè Sigoberdus ingenti con-
gudio

**Mortuus S.
Richarius.**

**Visio Sigobardi disci-
puli eius.**

gaudio et
secutus et
mituque
tiam omni

Non m
sterio in
confitue
tissimi
ria trans
collocau
rum, imm
& corpor
te Domin
tatis la

MARTY
pi Nic
Redem
tiani v
apud M
dem ci

A N
ta
nihil mo
tate cand
adè Ch
grauitate
que, è qu
specimen
citaret, &
infamare
& ora on
magnum
est: nec n

gaudio euigilans, lætior exequiarum opus profecutus est, Deo disponēte, ut & filius à luctu gemituque consolaretur, & patris gloria ad noticiam omnium perueniret.

Non multò pòst, Abbas Ocialdus, qui monasterio in Centula sanctissimis disciplinis optimè constituto, cum pari pietatis laude præerat, sanctissimi viri corpus summo cum honore ac gloria transfulte, suoque in monasterio honorificè collocavit, ubi multis admodum miraculis clarum, immensa opem eius dignè implorantibus, & corporis & animæ beneficia largitur, præstāte Domino nostro Iesu Christo, à quo omnis sanctitatis laus, & miraculorū virt^o ad nos dimanat.

MARTYRIVM S. ANTHIMI EPISCOPI Nicomedia, quod gloriose consummauit anno Redemptoris 302. Marcelli Rom. Pont. 6. Diocletiani verò & Maximiani Imp. 19. ex eo quod est apud Metaphrasten. Succesit hic S. Cyrillo eiusdem ciuitatis Episcopo.

Anthimus in præclara nobilique ciuitate Nicomedia oriūsus, eam ab infantia pietatis ac modestiæ præ se faciem tulit, ut nihil moribus illius ornatius, nihil vitæ integritate candidius videretur. Erat adolescens adhuc, aded Christianæ philosophiæ deditus, tantaque gravitate morum præditus, ut solo vultu oculisque, è quibus admirabile pietatis ac prudentiæ specimen elucebat, alios ad virtutis studium excitaret, & quasi quibusdā amoris diuini facibus inflāmaret. Hinc cum ea hominis virtus in oculis & ora omniū versaretur, ad sacerdotij dignitatē, magnum id temporis honoris gradum euectus est: nec multò pòst, sublato è viuīs Nicomediæ antistite

Corpus eius
Centulam
transfertur.

Coruscant
miraculis
post obitū.

C. Baron.
Ann. tom. 3.

27. Aprilis.

Admiranda
in adolescēte
morum gra-
uitas & pie-
tas.

Fir. Sacerdos
& episcopus